

Производството е образувано по внесен от Софийска районна прокуратура в СРС обвинителен акт срещу М. О. К. с ЕГН *****, за престъпление по чл. 194, ал. 3, вр. ал. 1 от НК. Делото е финализирано с постановяването на протоколно определение, по силата на което е одобрено постигнатото между представителя на държавното обвинение и защитника на подсъдимия споразумение за решаване на делото, с което К. се е признал за виновен по повдигнатото му обвинение.

Срещу постановения съдебен акт, имащ правните последици на влязла в сила присъда, е постъпило искане от главния прокурор на Република България за възобновяване на наказателното дело, което е било прието за разглеждане от Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, I състав, пред който е образувано н. д. № 808/2023 г. С решение № 344 от 16.10.2023 г., на основание чл. 422, ал. 1, т. 5, вр. чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, е отменено първоинстанционното определение поради допуснато съществено нарушение при прилагането на материалния закон. Вследствие на това, делото е възобновено и върнато на Софийски районен съд за разглеждане от друг съдебен състав.

В проведеното на 06.02.2024 г. разпоредително заседание подсъдимият К. не се явява лично, и с оглед предприетото спрямо него щателно издирване е пристъпено към разглеждане на делото в негово отсъствие, на основание чл. 269, ал. 3, т. 1 от НПК. На страната на защитата се явява служебно назначеният още при първото разглеждане на делото защитник на подсъдимия – адв. Л. М..

Ощетеното юридическо лице (съобразно диспозитива на обвинителния акт) - „А. 777“ ЕООД, е редовно призовано за проведеното разпоредително заседание. В отсъствие на излъчен от дружеството представител, съдът е дал ход на делото, поради наличие на условията на чл. 247г, ал. 2, вр. чл. 247в, ал. 2 от НПК.

В съдебно заседание СРП се представлява от прокурор Р.. В хода на съдебните прения той поддържа повдигнатото обвинение и счита същото за безспорно доказано въз основа на показанията на свидетелите Ц. и П., както и на заключението за лицева идентификация от изготвената видео-техническа експертиза. Поставя акцент върху спорния въпрос по приложението на материалния закон, като се позовава на наличните по делото индикации за предходна неправомерна дейност на подсъдимия, от където извежда виждането си невъзможност да се приложи съставът на чл. 218б от НК. Счита, че връчването на издаденото срещу подсъдимия наказателно постановление не е било необходимо за да се направи извод за извършено деяние по чл. 194, ал. 3 от НК.

Прокурорът споделя виждането си за наличие на предпоставките на чл. 78а от НК, в съответствие с което моли подсъдимият да бъде освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание „глоба“ в минималния законов размер, както и в негова тежест да бъдат присъдените извършените по делото разноски.

В съдебно заседание подсъдимият К. е защитаван от адв. М., който в хода на пледоарията си обръща внимание на чистото съдебно минало на подзащитния си към момента на инкриминираното деяние, като изтъква и факта, че предметът на престъплението е бил възстановен. Изразява мнение, че деянието следвало да се квалифицира като административно нарушение, което представлявало по-благоприятно третиране на подсъдимия.

В хода на съдебните прения подсъдимият К. заявява, че няма какво да добави към казаното от защитника си. В последната си дума моли да му бъде наложено най-лекото възможно наказание.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимият М. О. К. с ЕГН ***** е роден на 29.09.1993 г. в гр. София, българин, български гражданин, неосъждан, неженен, работи като общ работник, с настоящ адрес: гр. София, общ. Столична, ул. „К.“ № 5.

„А. 777“ ЕООД с ЕИК *** е търговско дружество със седалище и адрес на управление в гр. София, бул. „Ал. Стамболийски“ № 30а, ет. 2, чийто като предмет на дейността си развива търговия с тютюневи и захарни изделия, алкохол и хранителни стоки. Към инкриминирания момент юридическото лице стопанисвало търговски обект - магазин за продажба на алкохол и храни „А.“, разположен в гр. София, бул. „О.“ № 117-123. На територията на обекта се предлагали за продажба бутилирани алкохолни напитки и хранителни стоки, които били собственост на посоченото търговско дружество – „А. 777“ ЕООД. Търговската площ била технически обезпечена чрез монтираните в помещенията охранителни камери за видеонаблюдение.

Свидетелката В. П. била назначена на трудов договор при дружеството на длъжност „супервайзър“, като в обсега на длъжностната □ характеристика влизала отговорността за организацията и реда на работния процес в горепосочения търговски обект. Сред контролните ѝ функции попадало задължението ѝ да следи за нередности в търговския обект и при възникване на такива да информира работодателя си за тях. По силата на трудовото си правоотношение, П. носела материална отговорност във връзка с опазването на стоките и инвентара в магазина, които били предоставени в нейно владение.

На 18.03.2022 г., около 19:00 часа, подсъдимият М. К. влязъл в търговския обект. В изпълнение на взетото си решение да открадне бутилки с алкохол от магазина, застанал пред един от рафтовете с изнесени за продажба продукти, взел от него 2 броя бутилки уиски „Д. Даниелс Х.“, всяка от които по 1 литър, на единична стойност от 50.51 лева и обща стойност от 101.02 лева, и ги скрил под якето си. Подсъдимият преминал през касовата зона на магазина без да обяви и заплати взетите от него бутилки с уиски. Той напуснал територията на магазина с намерението противозаконно да присвои отнетите от него движими вещи без съгласието на техния собственик.

На 29.03.2022 г. свидетелката В. П. извършила ревизия на наличната стока в магазина и констатирала липсата на отнетите от подсъдимия К. две бутилки уиски. В тази връзка, П. прегледала видеозаписите от охранителните камери в магазина и на същите наблюдавала извършените от М. К. действия на 18.03.2022 г. по отнемане на инкриминираните вещи, като също така запомнила неговия външен вид. За случая св. П. уведомила св. П. Д. – служител по сигурността в „А. 777“ ЕООД, упълномощен да представлява дружеството от неговия управител. Д. инструктирал св. П. да следи за повторна поява на лицето на територията на магазина и в такъв случай директно да сигнализира органите на реда.

На 03.04.2022 г. подсъдимият взел решение повторно да посети търговския обект, като отново отнеме противозаконно бутилки с алкохол от него. В изпълнение на взетото решение, К. влязъл с магазина и се насочил към рафтовете с уиски. В същия момент в магазина на работа била св. П., която видяла и разпознала подс. К. като лицето, извършило кражбата от 18.03.2022 г., при което започнала незабелязано от него да наблюдава действията му. Така тя съзряла как К. взима от търговската площ в магазина 2 бр. бутилки с уиски „Д. Даниелс“, всяка от които по 1 литър, на единична стойност от 43.99 лв., поставя същите под дрехите си и преминава през касовата зона на магазина без да ги заплати. За да предотврати довършването на деянието, св. П. подала сигнал до МВР и заключила входната врата на магазина, с което пресякла възможността му да напусне обекта. Във връзка с подадения сигнал на място пристигнали служители на 02 РУ СДВР, които установили самоличността на подс. К..

По повод на установените липси св. Д. подал сигнал до началника на 02 РУ-СДВР за извършено престъпление от общ характер. Въз основа на него било наредено да се извърши проверка по образуваната преписка № 226000-5244/2022 г. по описа на 02 РУ-СДВР, като с тази дейност бил ангажиран свидетелят В. Ц. – ст. разследващ полицай от 02 РУ-СДВР. Преписката била изпратена в СРП с мнение за образуване на досъдебно производство, като активност в тази насока била предприета от държавното обвинение с издаденото постановление от 27.06.2022 г.

Съгласно заключението на изготвената съдебно-оценителна експертиза, пазарната стойност на инкриминираните вещи към момента на тяхното отнемане (18.03.2022 г.)

възлиза на 101.02 лв.

Съгласно заключението на изготвената видео-техническа експертиза, в приобщения към материалите по делото оптичен носител се съдържат видео файлове, на които е заснето как лице от мъжки пол взема от рафтовете на търговския обект два предмета, наподобяващи бутилки със светли етикети, поставя ги под якето си и преминава през касовата зона и излиза от обхвата на камерите за наблюдение. В процеса на проведения идентификационен анализ са установени сходства, които са позволили на вещото лице да направи извода, че на изследваните фотокопия не се изключва възможността да е заснето едно и също лице, посочено като подсъдимия М. К..

Горната фактическа обстановка съдът приема за установена въз основа на събраните по делото гласни и писмени доказателства, заключенията на изготвените и приети експертизи, както и на приложените веществени доказателства: показанията на св. П. Д., дадени пред орган на досъдебното производство и приобщени по реда на чл. 281, ал. 5, вр. ал. 1, т. 5 от НПК (л. 14 от ДП), показанията на св. В. П., дадени пред орган на ДП и приобщени по реда на чл. 281, ал. 5, вр. ал. 1, т. 5 от НПК (л. 18 от ДП), показанията на св. В. Ц., дадени пред орган на ДП и приобщени по реда на чл. 281, ал. 5, вр. ал. 1, т. 5 от НПК (л. 22 от ДП), показанията на св. П. В., дадени пред орган на ДП и приобщени по реда на чл. 281, ал. 5, вр. ал. 1, т. 5 от НПК (л. 90 от ДП), заключението по ВТЕ (л. 28-38 от ДП), заключението на СОЕ (л. 92-93 от ДП), протокол за доброволно предаване (л. 9 от ДП) и другите документи, съдържащи се в делото, приобщени на основание чл. 283 от НПК.

Съдът кредитира показанията на разпитаните по делото свидетели и намира същите за напълно едноточни, последователни и взаимно кореспондиращи си. Вzeti в своята съвкупност, те изграждат непротиворечива представа за фактическите обстоятелства, предмет на доказване в настоящото производство.

От надлежно приобщените по делото гласни доказателствени средства се установяват времето, мястото и начина на извършване на деянието, както и неговото авторство. Предвид липсата на противоречия или доказателства, които да внасят съмнение в обвинителната теза, съдът не намира основание да обсъжда тази група от доказателствени източници поотделно.

Наличните писмени доказателства допълват и потвърждават фактическите данни, установени посредством разпитите на свидетелите от досъдебната фаза на процеса.

Заключенията на двете изготвени и приети по делото експертизи допълват и потвърждават информацията, придобита чрез гласни доказателства, послужила за фактическите изводи на съда относно обстоятелствата и механизма на извършване на деянието.

От заключението на съдебно-оценителната експертиза се установи стойността на вещите - предмет на престъпно посегателство, а заключението на ВТЕ дава възможност хронологично да се проследят конкретните телодвижения на подсъдимия в процесния търговски обект, като вещото лице е обосновоало със значителна степен на сходство идентификацията на заснетото лице с личността на подсъдимия К..

С официално писмено съобщение до председателя на настоящия съдебен състав (л. 34 от делото), началникът на 09 РУ-СДВР е удостоверил значима за предмета на доказване информация от значение за отговорността на подсъдимия. Въз основа на посоченото уведомление се установява, че Наказателно постановление № 4/21.01.2022 г., с което на М. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв., е било изпратено за връчване на лицето, но няма данни за връщане на съобщението, следователно връчването не може да се приеме за осъществено. По отношение на другите наказателни постановления, издадени спрямо подсъдимия, преписи от които са налични между кориците на делото (л. 42, л. л. 55 и л. 56 от ДП), съдът намира, че същите биха могли да послужат единствено като характеристични данни за личността на дееца, доколкото същите касаят неправомерни прояви на лицето, извършени в периоди, излизайщи извън обхвата за преценка на ограничението, регламентирано в чл. 128б, ал. 2, т. 2, предл. второ от НК.

Представената справка-извлечение от деловодната система на Прокуратурата,

отразяваща заведените срещу подсъдимия преписки (л. 60-62 от делото), без да се омаловажава нейната процесуална валидност като надлежно приобщено доказателствено средство, не е от естество да удостовери обстоятелствата, които държавното обвинение се домогна да докаже в хода на процеса. Това е така, тъй като в нея са инкорпорирани само откъслечни данни за определена дейтелност на подсъдимия, които могат да имат единствено вътрешно-организационно предназначение, но не са способни да докажат релевантните за производството обстоятелства, които подлежат на установяване.

Не на последно място, от представената справка за съдимост е видно, че към датата на инкриминираното деяние, подс. К. е неосъждан.

Това е така, тъй като по отношение на предходното негово осъждане с протоколно определение от 19.03.2013 г., постановено по НОХД № 16573/2012 г. по описа на СРС, НО, 115-и състав, е настъпила реабилитация по право на основание чл. 86, ал. 1, т. 1 от НК. По посоченото дело на подсъдимия е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 8 месеца, изпълнението на което е било отложено за срок от 3 години и 8 месеца. Тъй като лицето не е извършило друго престъпление в рамките на определения му изпитателен срок, то с неговото изтичане осъждането следва да се счита за заличено.

Що се касае до второто по ред осъждане, от него също не следва да се черпят неблагоприятни факти за подсъдимия, доколкото съдебният акт, с който същото е постановено, е бил отменен по пътя на възобновяването.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира, че подсъдимият М. О. К. с ЕГН ***** е осъществил от обективна и субективна страна престъплението по чл. 194, ал. 3, вр. ал. 1 от НК.

Описаната фактическа обстановка, съдът намира за съставомерна по посочения текст. Предмет на престъплението кражба може да бъде само чужда движима вещ, като субектът може да бъде всяко лице, а деянието е възможно само при наличието на пряк умисъл. За да е налице състав на престъпление от този вид трябва да е извършено отнемане на вещ от чуждо владение. Това отнемане може да се осъществи само чрез действие и се изразява в това, деецът да прекрати фактическата власт върху предмета на престъпно посегателство, която до този момент се упражнява от друго лице, и да установи своя фактическа власт върху него. В конкретния случай, всички описани елементи са установени.

Подсъдимият К. е извършил деянието при форма на вината пряк умисъл, доколкото е съзнавал, че процесните вещи са чужди и отнемането им се осъществява без съгласието на лицето, на което са предоставени във владение – материално отговорното лице на търговския обект, отговарящо за стоквата му обезпеченост. Следователно, деецът е съзнавал общественотоопасния характер на своето поведение и е предвиждал настъпването на общественотоопасните му последици, като същевременно и пряко е целял тяхното настъпване.

Причините и условията за извършване на деянието от подсъдимия К. са незачитане на законния ред в страната и правото на собственост, както и стремежът на лицето за противоправно облагодетелстване.

При преценката на релевантните за ангажирането наказателната отговорност на подсъдимия обстоятелства, съдът намери, че процесният случай се явява маловажен по смисъла на чл. 93, т. 9 от НК. Съгласно посочената дефинитивна разпоредба, маловажен случай е този, при който извършеното престъпление, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици, или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Тази оценка следва да се извърши въз основа на наличните по делото фактически данни, отнасящи се до начина на извършване на деянието, вида и стойността на неговия предмет, настъпилите вредни последици, данните за личността на дееца и всички други обстоятелства, които имат значение за степента на обществената опасност и моралната укоримост на извършеното – в този смисъл *Решение № 204 от 16.07.2013 г. по н. д. № 579/2013 г., III НО, НК на ВКС*. Възприемайки тези насоки, настоящият съдебен състав намери, че в случая се касае именно за маловажен случай на

кражба, доколкото стойността на отнетите вещи е неколкостранно по-малка от размера на една минимална работна заплата за страната към инкриминирания момент (определена с ПМС № 331/26.11.2020 г.). Горното обстоятелство е обусловило една по-ниска степен на обществена опасност на престъпната проява, свързана със занижената степен на засягане на обществените отношения, закриващи правото на неприкосновеност върху частната собственост. Следва да се отчете и благоприятстващото последващо поведение на подсъдимия, изразило се във възстановяване стойността на инкриминираните вещи в полза на ощетеното юридическо лице – дори и същото да е предприето на по-късен етап от производството. Освен това, възприетата квалификация на деянието се подкрепя и от събраните данни за личността на дееца, и по-конкретно - тези за чистото му съдебно минало. По тези съображения следва да се приеме, че осъществената от подсъдимия К. престъпната дейност е такова с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпления от съответния вид, поради което съдът квалифицира поведението му като такова по чл. 194, ал. 3, вр. ал. 1 от НК.

На следващо място съдът приема, че са налице предпоставките за приложение на разпоредбата на чл. 218б от НК. Същата предвижда хипотеза на декриминализиране на конкретно деяние, в случай че за него са изпълнени кумулативно дадените от закона условия.

От събраните по делото данни се установява на първо място присъствието на положителните предпоставки, които законодателят е разписал в разпоредбата на чл. 218б, ал. 1 от НК: 1. инкриминираното деяние е с правна квалификация чл. 194, ал. 3, вр. ал. 1 от НК и се касае за маловажен случай на кражба, 2. общата стойност на отнетите вещи, съобразно заключението на СОЕ, е 101.02 лева, която сума е под размера на две минимални работни заплати за страната, 3. Видно от приобщената към материалите по делото разписка (л. 27 от НОХД № 875/2023 г. по описа на СРС, НО, 22. с-в), предметът на престъплението е заместен с паричната му стойност, възстановена на ощетеното юридическо лице.

Същевременно съдът констатира и отсъствието на отрицателните материални предпоставки, предвидени в чл. 218б, ал. 2 от НК: 1. не може да се приеме, че подсъдимият в продължение на една година е извършил две или повече деяния, общата стойност на предмета, на които да е над сто и петдесет лева. Тази хипотеза визира продължавана престъпна дейност или реална съвкупност от престъпления, чийто общ престъпен резултат надхвърля установения в закона стойностен праг. Такава обаче в случая не е налице, доколкото деянието, за което на подсъдимия е повдигнато обвинение по настоящото производство, е извършено на 18.03.2022 г., и към тази дата в конкретния случай не е било налице извършване на друго престъпление, което да препречи пътя на приложение на чл. 218б от НК, 2. към процесната дата подсъдимият не е бил осъждан, нито му е било налагано административно наказание за такова деяние. Предходно осъждане, за което е настъпила реабилитация не е пречка за приложението на чл. 218б, ал. 1 от НК (*Решение № 112 от 15.03.1985 г. по н. д. № 109/85 г., ІНО на ВС*).

Особено внимание следва да се обърне на ограничението, предвидено като второ предложение от разпоредбата на чл. 218б, ал. 2, т. 2 от НК, а именно – на дееца да е налагано административно наказание за такова деяние, в случай че не е изтекла една година от извършването му. Подобен извод в случая не може да се направи, а съображенията на съда в тази насока са следните: Според текста на посочената норма, пречка за заличаването на престъпния характер на извършеното от дееца и съответно – за налагането му на административна санкция вместо това, би било наличието на предходно административно нарушение, санкционирано по реда на чл. 218б, ал. 1 от НК. Нужно е настоящето деяние да е извършено в едногодишен срок от наказването на дееца по административен ред с влязло в сила наказателно постановление.

Сред материалите по делото фигурира справка от МВР за налагани на подсъдимия М. К. административни наказания в едногодишен срок преди 18.03.2022 г. (л. 11 от НОХД № 875/2023 г. по описа на СРС, НО, 22. с-в), от която е видно, че спрямо лицето е заведена преписка за извършена от него маловажна кражба на 16.12.2021 г. По нея е било издадено

Наказателно постановление № 4/21.01.2022 г. (с налично копие на л. 49), с което К. е санкциониран по административен ред с наложената му глоба за извършено от него деяние, което е квалифицирано по чл. 194, ал. 3 от НК. В хода на проведеното по настоящото производство съдебно следствие обаче не бяха установени данни препис от горепосоченото НП да е бил връчван на нарушителя. Нещо повече, съгласно изисканата от началника на ОУ-СДВР информация (справка на л. 34 от делото), наказателното постановление е изпратено за връчване на М. К., но не се е върнало известие или разписка, които да обозначат надлежното му получаване от неговия адресат. При това положение, съдебният състав на настоящата инстанция приема, че обсъжданият процесуален акт не е породил присъщите си правни последици и към инкриминираната дата (18.03.2022 г.) същият не е бил влязъл в законна сила. Възприемането на противното разрешение неизменно би накърнило презумпцията за невиновност на подсъдимия, която намира приложение и в рамките на административнонаказателното производство. Поради това се явява неприемливо и недопустимо, в контекста на разисквания въпрос да се обсъжда извършването на деяние от страна на подсъдимия, което не е било признато с влязъл в сила санкционен акт.

По изложените съображения, рестриктивната разпоредба на чл. 218б, ал. 2, т. 2 от НК не може да намери място в настоящия казус, тъй като предвидените в нея отрицателни условия не се доказаха за установени.

В подкрепа на своя извод, съдът съобрази, че за наказателноправното положение на извършителя са релевантни единствено обстоятелствата, актуални към датата на извършване на неговото деяние. Последващо възникнали събития не могат да обусловят приложението на по-тежък за дееца закон и не оказват влияние върху преценката на съда по приложимостта на нормата на чл. 218б от НК спрямо подсъдимия в настоящото производство. Поради това и описаното в обвинителния акт деяние, извършено на 03.04.2022 г., за което спрямо подсъдимия е издадено Наказателно постановление № 14/10.08.2022 г. от началника на ОУ-СДВР, с нищо не променя заключението на съда, тъй като не може да обоснове никое от изключенията, визирани в чл. 218б, ал. 2 от НК.

На последно място, очевидно е, че предметът на престъплението не е оръжие, боеприпаси за огнестрелно оръжие, взривни, отровни или наркотични вещества, пиротехнически изделия, бойна и друга специална техника, поради което не е налице и отрицателната предпоставка на чл. 218б, ал. 2, т. 3 от НК.

По горните съображения съдът намира, че извършеното от подсъдимия К. деяние следва да бъде третирано като административно нарушение, тъй като същото е загубило своята престъпна природа поради приложимостта на чл. 218б, ал. 1 от НК.

Тук е моментът да се обърне внимание на приложимия режим на наказване. В тази връзка представителят на обвинението е поискал от съда да признае подсъдимия по повдигнатото му обвинение и да го освободи от наказателна отговорност, като му наложи административно наказание на основание чл. 78а от НК. Подобен процесуален подход обаче в случая не може да бъде приложен, дори и материалните му предпоставки да са налице в разглежданата ситуация. Конкуренцията между двата режима следва да бъде разрешена в полза на този по чл. 218б от НК, по следните причини: С прилагането на чл. 78а от НК не се заличава престъпният характер на извършеното от подсъдимия деяние, а само се облекчава редът за неговото санкциониране.

Съобразявайки изричната разпоредба на чл. 305, ал. 6 от НПК, вр. чл. 301, ал. 4 от НПК, съдът счита, че доколкото извършеното деяние подлежи на наказване по административен ред, то следва да признае подсъдимия за невинен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление, като му наложи административна санкция за извършеното административно нарушение по чл. 218б, ал. 1, вр. чл. 193, ал. 3, вр. ал. 1 от НК.

В разпоредбата на чл. 218б, ал. 1 от НК е предвидено на виновния извършител да се налага „глоба“ в размер от 100 до 300 лева. При индивидуализацията на административното

наказание съдът отчете като смекчаващи отговорността обстоятелства трудовата ангажираност на подсъдимия, както и сравнително младата му възраст. Обсъдените вече факти относно съдебното минало на дееца и стойността на предмета на престъплението, които по принцип биха обусловили налагането на по-леко наказание, в случая не могат да бъдат повторно отчитани, тъй като същите вече бяха взети предвид при преценката за маловажност на случая. Отегчаващо отговорността обстоятелство се идентифицира в наличните по делото данни за сходни по вид противоправни прояви на К., които не влошават съдебното му минало, но са ясна индикация за тенденциозност в поведението му. Те разкриват системното му погазване на установените в обществото норми, гарантиращи неприкосновеността върху притежанието на вещи в търговския стокооборот.

При установения баланс между отегчаващи и смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, съдът намери, че следва да му наложи административното наказание „глоба“ в средния законов размер, а именно - 200 лв. Така индивидуализирана, санкцията ще допринесе в най-пълна степен за постигане целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН. Същата е годна да породи предупредително и превъзпитателно въздействие спрямо нарушителя към спазване на установения в страната правов ред, като същевременно чрез нея ще се въздейства възпитателно и предупредително и върху останалите граждани от обществото.

С оглед изложените по-горе аргументи, и на основание чл. 305, ал. 6, вр. чл. 301, ал. 4 от НПК и чл. 218б, ал. 1 от НК, съдът призна подсъдимия М. К. за невиновен в извършването на административно нарушение и му наложи административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева за извършеното от него деяние с правна квалификация чл. 194, ал. 3, вр. ал. 1 от НК.

При този изход от делото, подсъдимият М. К. беше осъден да заплати в полза и по сметка на Столичната дирекция на вътрешните работи сторените на досъдебното производство разноски в общ размер на 259.14 лева.

По отношение на намиращите се между кориците на делото веществени доказателства - два броя оптични носители, запечатани на л. 36 от ДП с картон на СДВР серия А № 0564150, съдът постанови отнемането им в полза на държавата и унищожаването им поради качеството им на вещи без стойност.

По изложените от фактическо и правно естество мотиви, съдът постанови присъдата си.